

kovi, který poslal sice obsílku za ním pod novou adresou, ale tak pozdě, že mu byla doručena až v den ústního jednání, takže ani automobilem nemohl včas k roku se dostavit. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání. **D ů v o d y:** Žalobci, který neudal soudu (§ 101 c. ř. s.) změnu adresy, doručena byla obsílka k roku dne 28. srpna 1935 pod starou adresou v domě, kde žalobce byt si ponechal — a to domovníkovi, jehož žalobce výslovně zplnomocnil k přijetí obsílky s tím, aby ji za ním domovník poslal. Nelze tedy mluvit o tom, že by žalobci byla nezákonným postupem odňata možnost před soudem projednávat a že by tu byla vytýkaná zmatečnost.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Obeslání k prvému roku mohlo býti žalobci podle § 102 c. ř. s. (§ 19 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.) doručeno náhradním způsobem. To se také stalo, neboť obeslání to bylo mu doručeno v jeho bytě, což napadené usnesení výslovně zjišťuje a z čehož jest stěžovateli také v dovolacím rekursu vycházeti, a doručení bylo vykonáno k rukám domovníka, který jednak byl dozorčí osobou ustanovenou pronajímatelem žalobcova bytu a v témže domě bydlel, jednak měl ještě od žalobce zmocnění, aby soudní obsílku pro něho přijal. Takto vykonané doručení plně hovělo ustanovení § 7 odst. 2 předpisů o doručování soudních vyřízení poštou, uveřejněných ve sdělení Věstníku ministerstva spravedlnosti roč. 1928, strana 184. Nelze mu tedy vytýkati nezákonnost. Stěžovatel ovšem již v odvolání uplatňoval také, že mu obeslání bylo doručeno opožděně. Žaloba byla podána dne 26. srpna 1935 a rok byl ustanoven na den 30. srpna 1935. Obeslání bylo vypraveno soudem prvé stolice dne 27. srpna 1935 a doručení bylo vykonáno již dne 28. srpna 1935. Poněvadž byt žalobcův byl v předměstí sídla pracovního soudu, bylo toto doručení vykonáno ještě včas, aby se žalobce dne 30. srpna 1935 mohl dostavit k roku. Pro zpravení žalobce o roku zbýval ještě celý den. Ustanovení § 25 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n. (§ 19 jednacího řádu pro pracovní soudy) nepředpisuje nějakou přípravnou lhůtu, která by musela ode dne roku uplynouti, nýbrž naopak § 25 zákona o pracovních soudech a § 19 jednacího řádu pro pracovní soudy ukládají soudu, aby prvý rok neb rok k zahájení sporu ustanovil zpravidla do pěti dnů od podání žaloby, nebráníce mu nikterak, aby tento rok ustanovil na dobu ještě kratší, jak se stalo v tomto sporu. Že by tímto postupem soudu bylo žalobci znemožněno, aby se k roku dostavil, nelze uznati.

Čís. 14974.

Zákon o pracovních soudech.

Pracovní soud není příslušný rozhodovati o nárocích domovníka za konané práce, ani jde-li o práce nedomovnícké (praní prádla).

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 115/36.)

Žalobkyně domáhá se na žalovaném částky 700 Kč proto, že, byvši ustanovena domovnicí v domě žalovanému a jeho bratru náležejícím, konala pro rodinu žalovaného i práce nedomovnické (praní prádla), za kteréžto práce jí přísluší obvyklá odměna v požadované výši. První soud vyhověl žalobě částkou 350 Kč. Odvolací soud odmítl odvolání. Důvody: Předmětem jednání odvolacího soudu jest pouze částka 350 Kč. Jde tu proto v řízení odvolacím o věc nepatrnou. Podle § 501 c. ř. s. je odvolání přípustno jen z důvodů zmatečnosti v § 477 čís. 1—7 c. ř. s. vytčených. Poněvadž žalovaný žádnou z těchto zmatečností však neuplatnil, je dovolání nepřipustné. Pokud žalovaný vyslovuje názor, že zákon ze dne 11. prosince 1934 čís. 251 Sb. z. a n. nepřichází v souzeném případě v úvahu, poněvadž se nevztahuje na soudy pracovní a okresní soudy, které jednají místo nich (čl. IV. odst. 1 uvedeného zák. a § 42 zák. o prac. soudech), přehlíží, že rozepři neprojednal soud pracovní ani soud, jednající na místo něho. Také dle § 1 odst. 2 zák. o prac. soudech jsou z působnosti pracovního soudu vyloučeny spory o právních poměrech domovníků dle § 16 zák. ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 Sb. z. a n.

Nejvyšší soud odmítl rekurs.

Důvody:

Jde o nárok »na odměnu za jiné služby« podle druhého odstavce § 6 zák. ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 Sb. z. a n., k jehož projednávání a rozhodnutí jest povolán řádný soud podle zákona o soudní příslušnosti povolaný (§ 16 cit. zák.). Na tom nebylo nic změněno zákonem o pracovních soudech čís. 131/31 Sb. z. a n., neboť druhým odstavcem § 1 tohoto zákona byly z příslušnosti pracovních soudů vyloučeny mezi jiným spory v § 16 zák. čís. 82/20 Sb. z. a n. dotčené. Na souzenou věc jest tedy použití předpisu § 501 c. ř. s., že v nepatrných věcech může rozsudek prvního soudu býti vzat v odpor odvoláním jen pro zmatečnost v § 477 čís. 1—7 c. ř. s. vypočtené. Nejvyšší soud odůvodnil v četných rozhodnutích, k nimž se pro stručnost odkazuje (Sb. n. s. 7158, 346, 9760) zásadu, že pro pojem nepatrné věci ve smyslu § 501 c. ř. s. je nerozhodno, zda nárok, o němž mají rozhodovati vyšší soudy, byl nepatrným již od důvodu, či zda se jím stal teprve později buď důsledkem obmezení žalobní žádosti, či byv rozštěpen rozsudkem prvního soudu. Podle § 448 c. ř. s. v doslovu čl. I. čís. 1 zák. čís. 251/34 Sb. z. a n. jest pokládati za věc nepatrnou spor, v němž hodnota předmětu nepřevyšuje částku 500 Kč, a toto ustanovení hodí se i na souzenou věc, ježto podle čl. IV. dotčeného zákona tato změna cenové hranice neplatí toliko pro spory u pracovních soudů, u zvláštních oddělení okresních soudů pro spory pracovní a u okresních soudů, jednajících na místě pracovních soudů (§ 42 zák. čís. 131/31 Sb. z. a n.). V souzené věci jednal však a měl též jednati řádný soud. Rozsudkem prvního soudu byla původní pohledávka rozštěpena ve dvě části po 350 Kč a žalovaný se odvolal a přirozeně odvolati mohl jen, pokud byl odsouzen k zaplacení

částky 350 Kč. Bylo-li jeho odvolání odmítnuto odvolacím soudem jako nepřipustné, když tu jde o bagatelní věc, je rekurs k nejvyššímu soudu nepřipustný podle § 517 odst. 2 c. ř. s. (Sb. n. s. 9760).

Čís. 14975.

K § 1 ex. ř.

Mezitímní rozsudek může být exekucním titulem jen co do nákladů sporu jím přisouzených, nikoliv však pro právní poměr nebo právo jím určené.

(Rozh. ze dne 20. února 1936, R I 174/36.)

Mezitímním rozsudkem bylo uznáno právem, že žalobní nárok vymáhajícího věřitel na propočítání služební doby je důvodem po právu. K žádosti žalobcově (vymáhajícího věřitele) povolil první soud na základě tohoto rozsudku podle § 353 a násl. ex. ř. exekuci, by bylo na povinném čsl. státu vynuceno propočítání služební doby vymáhajícího věřitele dle výnosu ministerstva železnic ze dne 14. listopadu 1921. Neprovedl-li by železniční erár propočítání služební doby vymáhajícího věřitele, jak exekucním titulem mu bylo nařízeno, měl vymáhající věřitel být oprávněn dle § 353 ex. ř. navrhnouti propočítání této služební doby soudním znalcem sám na náklad povinného státu. V tomto případě povinnému státu bylo uloženo zaplatiti náklady, které by vznikly provedením tohoto propočítání. Rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Mezitímním rozsudkem, o nějž se opírá návrh na povolení exekuce, bylo uznáno právem, že uvedený v něm žalobní nárok na propočítání služební doby stává po právu. Jde tudíž o určovací výrok ve smyslu druhého odstavce § 393 c. ř. s. Takový mezitímní rozsudek se sice pokládá podle § 393 odst. 3 první věta c. ř. s. za rozsudek konečný, ale jen vzhledem k opravným prostředkům, nelze jej však pokládati za samostatný rozsudek, pokud se týče exekuce, neboť v § 393 c. ř. s. není obsaženo podobné ustanovení v tomto směru, jako v § 392 c. ř. s. o rozsudku částečném. Mezitímní rozsudek, i když nabude formální právní moci, nemůže podle své povahy být exekucním titulem pro určený v něm právní poměr anebo právo již proto, poněvadž neobsahuje odsouzení odpůrce k nějakému plnění neb opomenutí ve smyslu § 7 odst. 1 ex. ř. Za exekuci bylo by lze žádati na jeho základě jen k vymáhání nákladů sporu, kdyby v něm byly přisouzeny. Ježto návrhu na povolení exekuce nelze vyhověti již pro nedostatek exekucního titulu, nebylo třeba zkoumati další otázku, zda by navržený způsob exekuce byl přípustný čili nic.